

MUSCHENBEEDE.

DOOR

W. METS T^z.

'k Heb reeds uren rondgevlagen,
Of ik niet wat voedsel vond,
Maar 'k ontdek geen enkel kruimpje
Op den hard bevroren grond.

Hongrig schuif ik op de daken
En de kou kwelt mij zoo zeer.
Och! wat zou ik mij verhoogen,
Kwam de lieve lente weer!

Toen de herfst begon te stormen
En het zomerschoon verdween,
Zeiden nachtegaal en zwaluw:
Vaar wel, muschje, wij gaan heen.

Gaarne had ook ik in 't Zuiden
Mij een toevluchtsoord gezocht,
Doch, als vogel van het Noorden,
Voegde mij niet zulk een tocht.

Maar nu voel ik, hoe in 't Noorden
Fel de kille winter woedt,
En hoe daar een kleine vogel,
Kou lijdt en ontberen moet.

Op U, kindren, is mijn hope
In dit snerpand winterweer,
Strooit meelijdend toch wat kruinkens
Voor het arme muschje neer.

Ziet mijn lijden, ziet mijn strijden,
Daar gij, o, zooveel geniet;
Denkt aan mij, versmaakt de beste
Van het hongrig muschje niet.

Kan ik ook niet heerlijk zingen,
Als de lieve nachtegaal;
'k Zal U sijpend, voor uw goedheid.
Danken in mijn muschentant.